

linger, som i sig selv ere aldeles uskyldige (Latter), men som man har gjort til Forbrydelse (Hør!). Man har lagt saa megen Vægt paa at kunne drage Vedkommende til Ansvar, at man endogsaa har fritaget den aabenbar Skyldige for Ansvar, for at kunne være consequent og for at forføre Folk med den store Urimelighed, at en aldeles uskyldig Mand skulde miste sin Frihed i 5 Aar. Dersom en Bogtrykker vil reise bort og er nødsaget til at overlade sine Folk Arbejdet, saa kan han jo, ved disses Forseelse, for et Skrift blive dømt til Fængsel paa Livstid eller idetmindste paa 5 Aar, saasnart Forfatteren er saa snild eller Bogtrykkeren saa troshyldig, at han trykker Bogen, uden at Forfatterens Navn bliver nævnt. Forfatteren er da aldeles ansvarsfri. Han kan raade til Dyr og til de alleraffhyeligste Forbrydelse, men efter Lovudkastet er han aldeles straffri. Jeg kan ikke forstaae det anderledes, thi der skal kun Een drages til Ansvar for Indholdet af et Skrift. Det er heller ikke bestemt, hvorledes der skal forholdes, naar det er et Firma, som driver en Boghandel eller et Bogtrykkeri, om da alle Interessenterne skulle sættes i Fængsel (Latter.) Det omtaler heller ikke, uden i første Paragraph, hvorvidt det kan anvendes paa Skrifter, som ere trykte udenlands. Der staaer vel i Motiverne, at en dansk Mand, som vil lade trykke Noget i Udlandet, maa ogsaa staae til Ansvar herfor, det troer jeg ogsaa er rigtigt, men, naar et Skrift trykkes paa Dansk i Udlandet og kommer her til Danmark, om saa Forordningen skal anvendes paa det eller ikke, det kan jeg idetmindste ikke med Visshed see, og om Boghandleren saa skal være ansvarlig, naar Forfatterens eller Trykkerens Navn ikke staaer paa Skriftet. Jeg er heller ikke vis paa, om Loven skal gjælde andre end danske Skrifter, thi der staaer, at Oversættelsen af Skrifter, som udkomme i fremmede Sprog, de kunne ogsaa paa drage Ansvar. Derimod staaer der ikke noget om Oversættelse af Skrifter, som udkomme paa Dansk, naar Nogen oversætter dem i et fremmed Sprog. Naar Nogen f. Ex. vilde udgive et Skrift paa Dansk, som opfordrede til Dyr, og lod det oversætte paa engelsk og sende til Vestindien og paa tydsk og sende til Hertugdømmernes Beboere, som ikke forstaae Dansk,

om dette saa skal medføre noget Ansvar, det seer jeg ikke, og det lader til, som om Loven egentlig blot sigter til Skrifter, som komme ud paa Dansk.

Hvad den Deel af Lovudkastet angaaer, som handler om de materielle Forseelser, eller om det strafværdige Indhold, da kan det være meget godt; der indeholdes unægtelig endel Formildelser af de ældre Lovgivninger, især af Forordningen af 1799, men jeg troer ikke, at det er passende at udgive det som en Deel af Trykkeforordningen. Efter selve Forordningen skal det ikke angaae alene Forbrydelse, som begaaes ved trykte Skrifter, men ogsaa ved Ord, som mundtligt udtages eller som skrives, og saa veed jeg ikke, hvorfor det skal indføres i Forordningen om Pressen. Det er ligesom om man havde et særdeles Had til Pressen (Hør!) eller en særdeles Frygt for den. Jeg troer vel ikke, at dette er Tilfældet, men det kunde dog lade sig gøre. Man har ogsaa sagt, at det var en langt fuldkommere Tilstand, naar man ikke havde nogen særdeles Lov, som fastsatte Straf for de Forbrydelse, som begaaes ved Pressen, men man kunde henvise til den almindelige Lovgivning, men, at denne er saa ufuldkommen, at dette ikke kan lade sig gøre for Diebliffet. Denne Ufuldkommenhed kunde imidlertid meget godt afhjælpes ved at lade de Paragrapher, som indeholde Straffebestemmelser for Presseforseelser, udgives som en særskilt Lov, som et Supplement til Criminalloven. Jeg synes det kunde have accurat den samme Virkning, dersom det ikke stod i Presseloven. Der kan forøvrigt være en eller anden Bestemmelse i denne Deel af Udcastet, som kunde ønskes forandret, men, for at formilde de ældre Bestemmelser, deels i Lovbogen og deels i Forordningen af 1799, behøver man ikke at udgive dem som en Deel af en Presselov. Man har baaret sig ad med Pressen, ligesom man vilde høre sig ad med Jernet. Hvis man vilde udgive en Lov om Jernets Brug, fordi man af Jern kan gjøre Dyrsvaaben, Mordredskaber og Lænker, hvormed man ulovligt kunde binde Folk, og fordi man kan bruge det til Staalpenne og mange andre Ting, saa kunde man afhandle en stor Deel af Criminalretten i en Lov om Jernets Brug. Det vilde